

Proloog

Emma bonkte op de rug van de reus. Ze wong zich in bochten om zijn ogen uit te krabben. Ze sloeg en schopte. Het hielp niets. Rourke had haar over zijn schouder geslingerd en liep met grote, doelbewuste stappen naar de brandende poort op de open plek.

‘Emma!’

‘Emma!’

De stemmen kwamen uit het donker. Emma tilde haar hoofd op en probeerde iets te zien tussen de bomen rondom. De eerste stem was van haar broer Michael. Maar de tweede stem... Die hoorde ze voor het eerst vlak voor Rourke het mom had afgelegd dat hem in Gabriel had veranderd. Die tweede stem was van Kate, de zus die ze voorgoed verloren had gewaand.

‘Kate! Hier ben ik! Kate!’

Emma probeerde om Rourke heen te kijken om te zien hoe dicht ze bij de poort waren, hoeveel tijd ze nog had...

De poort was een hoge houten boog met een krans van vuur eromheen, en ze waren al zo dichtbij dat Emma de hitte kon voelen. Nog drie stappen en het was te laat. Op dat moment kwam er uit de vuurzee een figuur tevoorschijn. Het was een jongen, zo te zien van Kates leeftijd, misschien iets ouder. Hij

droeg een donkere mantel en de capuchon hing op zijn rug, maar in het tegenlicht was zijn gezicht niet te onderscheiden. Emma zag alleen twee felgroene ogen.

En ze zag dat de jongen een gebaar maakte met zijn hand...

HOOFDSTUK EEN

Gevangen

‘LAAT ME ERUIT! LAAT ME ERUIT!’

Emma had een schorre keel van het schreeuwen, haar vuistenden deden pijn van het bonken op de metalen deur.

‘LAAT ME ERUIT!’

Een paar uur eerder was ze met een schok en badend in het zweet met Kates naam op haar lippen wakker geworden in een vreemde kamer. Ze had zich niet afgevraagd waarom het geen avond meer was of waar het bos was gebleven. Ze was niet eens benieuwd waar ze nu was. Dat deed er allemaal niet toe. Ze was ontvoerd, ze zat gevangen, ze moest ontsnappen. Zo simpel was het.

‘LAAT ME ERUIT!’

Nadat ze had vastgesteld dat de deur inderdaad op slot zat, had ze haar cel onderzocht op ontsnappingsmogelijkheden. Die waren er op het oog niet. De muren, de vloer en het plafond bestonden uit grote blokken zwarte steen. Er waren drie kleine raampjes, die zo hoog zaten dat Emma er niet bij kon en die niets anders te zien gaven dan blauwe lucht. Verder was er het bed waarop ze wakker was geworden (een matras met twee dekens) en wat eten: een bord met een plat brood, kommetjes met yoghurt en geelbruine hummus, wat verbrand, ondefinieerbaar

vlees, een aardewerken kruik met water. In een vlaag van woede en gekrenkte trots had Emma het bord eten en de kruik water kapot gesmeten, iets waar ze nu spijt van had, want ze had honger en heel, heel erge dorst.

‘LAAT ME ERUIT!’

Emma leunde uitgeput tegen de deur. Ze had zin om zich op de grond te laten zakken, haar gezicht in haar handen te leggen en in huilen uit te barsten. Maar toen dacht ze aan Kate, haar grote zus, en de stem die ze had gehoord toen Rourke met haar naar de poort liep. Hun zus was uit het verleden teruggekeerd en vervolgens voor hun ogen gestorven. En hoewel hij de Bewaarder van het Boek van het Leven was, had Michael haar niet terug kunnen halen. (Wat bij Emma de vraag opriep wat dan eigenlijk het nut was van dat zogenaamde Boek van het Leven.) Maar ze had Kates stem gehoord! Het was Michael toch gelukt. Kate leefde weer! En nu ze wist dat Kate ergens op haar wachtte, kon er geen sprake van zijn, was er dus echt nul-komma-nul-nul-nul-nul procent kans dat Emma op de grond ging zitten grienen.

‘LAAT! ME! ERUIT!’

Ze rustte met haar voorhoofd tegen het koude metaal en voelde het trillen als ze met haar vuisten op de deur bonsde.

‘LAAT! ME...’

Emma zweeg. Ze hield haar adem in. Al die tijd dat ze brullend op de deur had staan bonken, was doodse, oorverdovende stilte haar antwoord geweest. Maar nu hoorde ze iets: voetstappen. Ze klonken nog zacht, maar ze kwamen al dichterbij. Emma deed een stap achteruit en begon naar een wapen te zoeken. Ze kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan dat ze die kruik aan gruzelementen had gegooid.

De voetstappen veranderden in een zwaar en ritmisch *bonk, bonk, bonk*. Zodra de deur openging zou ze langs wie het ook was

heen rennen, besloot ze. Had Michael het niet altijd over het verrassingsmoment? Als ze nu maar niet zo'n pijn aan haar grote teen had. Die was natuurlijk gebroken doordat ze zo hard tegen die stomme deur had staan schoppen. De voetstappen waren voor haar cel tot stilstand gekomen, en nu hoorde Emma het metalige schuren van een grendel. Ze spande haar spieren en maakte zich op voor de sprong.

De deur ging open, Rourke dook naar binnen en al Emma's ontsnappingsplannen gingen in rook op. De reus nam de hele deuropening in beslag, er had nog geen vlieg langs gekund.

'Tjongejonge, wat maak jij een kabaal.'

De reus droeg een lange, zwarte, met bont gevoerde jas met een hoge bontkraag. Zijn zwarte laarzen kwamen bijna tot aan zijn knieën. Hij had grote, witte tanden en een glad en gaaf gezicht; de brandwonden van de vulkaan, die Emma had gezien toen hij haar op de open plek te pakken nam, waren helemaal genezen.

Emma voelde de muur in haar rug. Ze dwong zich op te kijken en Rourkes blik te beantwoorden.

'Gabriel gaat je vermoorden,' zei ze.

De reus barstte in lachen uit. Hij schaterlachte zoals mensen doen in de film, met zijn hoofd in zijn nek. Het galmde door de hele cel.

'Ook goedemorgen, jongedame.'

'Waar ben ik? Hoe lang zit ik hier al?'

Nu Rourke voor haar neus stond en de kans om te ontsnappen zo goed als nul was, wilde Emma weten wat haar eerder niet geïnteresseerd had.

'Sinds gisteravond pas, meiske. En wat betreft de locatie: je bent aan het einde van de wereld en alles om je heen is in betoveringen gehuld. Je vrienden kunnen langslopen zonder een flauw benul te hebben. Niemand zal je komen redden.'

‘Ha! Dr. Pym laat zich door jouw stomme toverspreuken heus niet tegenhouden. Hij hoeft maar zó te doen...’ Emma knipte met haar vingers, ‘...en alles hier stort in elkaar.’

Rourke glimlachte. Emma herkende de lach van volwassenen die kinderen niet serieus nemen. Als Rourkes hoofd ook maar enigszins binnen bereik was geweest, had ze hem een klap in zijn gezicht gegeven.

‘Ik denk, meiske, dat je die tovenaar van je overschat en mijn meester onderschat.’

‘Hoe bedoel je? Die stomme Magnus Ominus is dood. Dat zei dr. Pym.’

Weer dat irritante lachje. Hij vroeg er gewoon om.

‘Wás dood, kindje. Maar nu niet meer. Mijn meester is terug. Dat zou jij moeten weten. Je hebt hem zelf gezien.’

‘Helemaal niet...’

Emma slikte de rest van haar woorden in. Opeens zag ze een beeld voor zich van de vorige avond: de jongen met de groene ogen die uit de vlammen tevoorschijn kwam. En met de herinneringen leek er een schaduw over haar heen te vallen die haar in diepe duisternis hulde. Ze probeerde zich er uit alle macht aan te ontworstelen, hield zichzelf voor dat dit onmogelijk was. Die jongen kon de Magnus Ominus niet zijn!

‘Je weet het weer, zie ik,’ zei Rourke.

Er lag een triomfantelijke klank in de woorden van de Ier. Maar als hij dacht dat dit magere, uitgeputte meisje ter plekke zou instorten en huilend haar verzet zou staken, dan vergiste hij zich. Meer dan wat ook was Emma een vechter. Ze was vechtend opgegroeid. Jaar in jaar uit, weeshuis in weeshuis uit, had ze gevochten voor kleine dingen en voor grote dingen: voor een handdoek zonder gaten, voor een matras zonder vlooiën, tegen jongens die Michael pestten, tegen meiden die Michael pestten. Bullebakken herkende ze uit duizenden.

Ze stak haar kin naar voren en balde haar vuisten alsof ze het ter plekke met hem wilde uitknokken. ‘Je liegt. Hij is dood.’

‘Nee, kindje. De Magnus Ominus leeft. En dat hebben we te danken aan je broer.’

Hoe laaiend ze ook was, ergens had Emma het gevoel dat Rourke de waarheid sprak. Maar het sloeg nergens op. Waarom zou Michael zoiets gedaan hebben? En in een flits besepte ze wat er gebeurd moest zijn. Zo had hij Kate teruggekregen. Dat was de prijs die Michael ervoor had betaald. Bij de gedachte aan Michael, aan wat hij had gedaan om Kates leven te redden, aan de verwijten waarmee anderen hem zouden overladen omdat hij de Magnus Ominus op de wereld had losgelaten, voelde Emma een enorme liefde voor haar broer. Die liefde gaf haar kracht. Ze ging nog wat rechter staan.

‘En waarom is die stomme meester van je hier dan niet? Is ie bang of zo?’

Rourke keek haar even aan en zei, alsof hij een besluit had genomen: ‘Kom mee.’

Hij draaide zich om en liep de deur uit. Emma bleef koppig staan, want ze had helemaal geen zin om te doen wat Rourke zei. Toen ze even later besepte dat ze weinig zou bereiken door in haar cel te blijven, ging ze gauw achter hem aan.

Meteen naast haar cel leidde een wenteltrap naar beneden. Ze hoorde Rourkes voetstappen onder zich. Ze was dus in een toren. Zoiets had ze al vermoed. Ze begon de trap af te lopen en kwam op elke verdieping langs net zo’n deur als die van haar cel. Ze kwam ook langs raampjes en zag aan alle kanten een zee van bergen met steile, besneeuwde pieken.

Waar was ze?

De trap kwam uit in een gang, die uit dezelfde ruwe zwarte steen bestond als de rest van de toren. Rourke sloeg zonder te wachten rechts af. Emma zag haar kans schoon en sloeg links

af... om door een stel in het zwart geklede, geelgige *morum cadi* te worden tegengehouden. Of Rourke ze daar had neergepoot of niet, de griezels met hun starende ogen leken speciaal voor haar daar te staan. De gang was vergeven van hun rotte stank, en in Emma's borst groeide een kille, beschamende angst.

‘Kom je nog?’ Rourkes spottende stem echode door de gang. ‘Of moet ik je een handje geven?’

Boos omdat ze zichzelf zo'n slappeling vond en vechtend tegen haar tranen rende Emma achter de man aan. In gedachten zwoer ze dat ze klaar zou staan om te juichen en bloemen te strooien als Gabriel eindelijk Rourkes stomme kale kop eraf hakte.

Bij een deur naar buiten stond hij op haar te wachten.

‘Ik weet wat je wilt,’ zei ze toen ze bij hem was. ‘Je wilt dat ik je help om het laatste boek te vinden. Kate heeft de Atlas, Michael heeft de Kroniek of hoe het ook heet. Ik weet dat het laatste boek voor mij is.’

Ze wist niet precies waarom ze dit zei, behalve misschien omdat ze baalde dat ze zich bang had laten maken door twee Krijgers (ze had er honderden gezien, maar deze hadden haar verrast) en vooral omdat ze Rourke wilde bewijzen dat ze geen dom kind was. Zij wist dingen.

Rourkes kale hoofd tekende zich af tegen een strakblauwe lucht.

‘En weet je wat dat voor boek is?’

‘Ja.’

Rourke keek zonder iets te zeggen op haar neer. Een ijsskoude wind blies de gang in, maar Emma bleef stokstijf staan, met haar armen langs haar zij. Ze ging liever dood dan dat ze toegaf dat ze het koud had.

‘Het is het Boek van de Dood. Maar ik ben niet van plan je te helpen zoeken. Vergeet het maar.’

‘Ik zal proberen mijn teleurstelling de baas te worden. Maar noem het boek tenminste bij zijn echte naam. Noem het de Afrekening. En één ding heb je mis: jij zult het voor ons vinden. Maar nu nog niet. De Magnus Ominus heeft plannen die vóór moeten gaan. Je vroeg waar hij was. Kom.’

Hij liep naar buiten en Emma volgde hem, alweer boos omdat ze gehoorzaamde.

Ze liepen over een stenen wal rond een grote, vierkante binnenplaats aan wat waarschijnlijk de voorkant van een fort was. Met een snelle blik over haar schouder zag Emma het bouwwerk zwart en massief oprijzen, met de toren waarin ze was vastgehouden als een vinger die scheef de lucht in stak. Op de binnenplaats stonden dertig of veertig Droezen en morum cadi... niets wat dr. Pym en Gabriel niet aankonden.

Toch voelde Emma haar vertrouwen wegebben.

Het fort was gebouwd op een rotsige piek in een aan alle kanten door bergen omringd dal. Vanaf de omwalling kon ze kilometers ver kijken. Gabriel en de anderen moesten haar eerst zien te vinden, daarna over al die bergen trekken... en dan konden ze nooit ongezien bij het fort komen.

Rourke was in een bocht in de wal blijven staan en gebaarde dat ze voort moest maken. Emma deed haar uiterste best om geen angst te tonen.

‘Veertig jaar geleden,’ zei de reus, ‘vielen Pym en anderen in de toverwereld mijn meester aan. Ze dachten dat ze hem hadden verslagen. Vernietigd. Maar hij heeft krachten die het verstand van zijn vijanden te boven gaan. Zoals ze spoedig zullen ontdekken.’

Hij wees naar de bodem van de vallei en Emma legde haar handen op de ruwe steen en boog zich over de muur.

Even begreep ze niet wat ze zag. En hoewel ze zich nog zo had voorgenomen geen angst te tonen, snakte ze naar adem.

Want wat ze had aangezien voor een donker bos, bleek een wriemelende massa levende wezens te zijn. En terwijl het beeld voor haar ogen veranderde, besepte ze dat er vanuit de verte geluiden doordrongen: stampen en bonken en geschreeuw, en een dof, ritmisch trommelen. Verspreid over de vallei brandden vuurtjes en kringelde zwarte rook de lucht in. De bomen die Emma had gezien waren helemaal geen bomen, maar duizenden en duizenden Droezen en Krijzers en wie weet wat nog meer.

Wat ze zag, was een leger.

‘De Magnus Ominus,’ zei Rourke met een stem die trilde van pure, dierlijke opwindning, ‘trekt ten strijde.’